

מסכת בכורות

פרק ז משנה ו

המקיש בקרסליו, ובארכובותיו, ובעל פיקה, והעקל. איזהו עקל, כל שמקיף פרסותיו ואין ארכובותיו נושקות זו לזו. פיקה יוצאה מגודלו, עקבו יוצא לאחוריו, פרסתו רחבה כשל און. אצבעותיו מרפבות זו על זו, או קלוטות (למעלה) עד הפרק, פשר. למטה מן הפרק וחתכה, פשר. היתה בו יתרת וחתכה, אם יש בה עצם, פסול. ואם לאו, פשר. יתר בידי וברגליו יש ושש עשרים וארבע, רבי יהודה מכשיר, וחקמים פוסלים. השולט בשתי ידיו, רבי פוסל, וחקמים מכשירים. הכוש, והגיחור, והלבקון, והקפת, והננס, והחרש, והשוטה, והשכור, ובעלי נגעים טהורין, פסולין באדם, וכשרין בבמה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, שוטה בבמה אינה מן המבחר, רבי אליעזר אומר, אף בעלי דלדולין, פסולין באדם, וכשרין בבמה:

